

Konoplje. 2

Sj, kdo bi si mislil, da bodo zapeljale konoplje Slančevega Tineta. Ko bi zapeljale Žuničevega Blažka ali Plavčevega Franceta, ne bi bilo to nikako čudo. Bila sta namreč tička, ki nista vprašala po lastniku v stvareh, ki so prijale njiju očem ali njiju želodčkoma.

Kedar so dozorele črešnje in se tako lepo, tako vabljivo rdečile mej podolgaštim, zelenim listjem, takrat se nista brigala dosti za to, ali so bile Novakove ali Medvedove. Da so le bile rdeče in sladke.

Zavoljo tega je tudi vedno kdo vpil nad njima in godrnjal, češ „He... hé... požeruha mala... vama že pokažem...!“

Seveda ni prišlo do tega, da bi izpolnil svojo grožnjo, kajti Žuničev Blažek in Plavčev Francé sta imela za take stvari bistro glavico poleg urnih nog in sta dobro umela, kaj se pravi „...vama že pokažem...“

Toda Slančev Tine je bil drug dečko. Mal, rdečeličen in mlad, kakor ste še vi, a priden, ubogljiv in postrežljiv, kakoršni morate biti i vi.

V šolo je zahajal rad in se pridno učil. Tiho in mirno je sedel na odkazanem mu prostoru ter ni razgrajal in se ruval pred začetkom pouka, kakor sta delala Žuničev Blažek in Plavčev Francé, ki sta pa zato za kazen stala ali celo klečala skoro vsak drug dan pred šolsko desko.

Tudi na paši ni skakal mnogo. Le malo se je mešal mej svoje sovrstnike — ostale pastirje, ker je vedel, da ne delajo prav, če se pretepajo, sujejo in puščajo, da jim hodi živina v škodo, če stikajo po gozdih za gnezdi ter jih razdirajo razbijajoč drobna jajčeca lepoglasnih krilatcev. Večjidel je sedel na trati, se igral s sosedovo Marijanico, ki je bila istotako pridna kot on, nabiral belih, rmenih in rdečih rožic in jih vezal v šopke. Poleg njega pa je mulila zeleno, sočnato travico njegova liska, se podile drobne, dolgerepe pastaričice, mahljale z repki in lovile mušice, ki so se vrtele okolo liske.

A če je srečal kakega gospoda, je hitro snel klobuček z glave in ga spoštljivo pozdravil.

Kaj ne, vrl deček je bil Slančev Tine? Zato smo ga tudi imeli vsi radi. In zakaj bi ga neki ne? Saj mu nismo mogli očitati, da bi napravil kaj napačnega.

Toda konoplje so ga le zapeljale, da se je pregrešil, dasi je v šoli, če je bil vprašan, katera je sedma božja zapoved, odgovoril vselej jasno in brez pomisleka: Ne kradi!

To pa je bilo tako:

Ko je neko popoldne prignal zopet svojo lisko na pašo, stalo je že mnogo pastirjev tam, kjer je navadno pasel. Imeli so v rokah biče, dolge biče, ki so si jih spleli iz konopelj. Pokali so in se radovali, če se je razlegalo njih pokanje do bližnjih gričev, in je od tam odmevalo ‚pok . . . pik . . . pika . . . po-o-ok . . .‘ Včasih so stopili po štirje in štirje skupaj in zlagali kot štirje mlatiči. Merili so, čegav bič je daljši, čegav je debelejši, in se skušali, kdo zna bolje pokati.

In na večer, ko so gnali živino domov, ni bilo slišati nič družega kot njih pokanje in smejanje. Aj, kdo se ne bi smejal, ko biči vendar tako lepo pokajo, in se ž njimi lahko doseže ne samo zadnja tik njih krevsajoča kravica, ampak tudi druge bolj spredaj stopajoče.

Tedaj se je vzbudila v Slančevem Tinetu želja imeti bič, ki bi pokal tako kakor oni njegovih tovarišev. Po noči se mu je sanjalo, da ne preganja več svoje liske s kratko, brezovo šibico, ampak z bičem, spletenim iz konopelj, in da poka na pašniku ‚pik . . . pik . . . pok . . .‘ Nú, ko se je vzbudil, ni bilo biča nikjer, in lisko je gnal kakor druge poti z brezovko. Ostala je le želja po biču, ki se je čez noč še povečala. In ko so drugi dan začeli zopet pokati njegovi tovariši na paši, jih je prosil, naj bi mu dal kdo bič in si sam napravil drugega. A dal mu ga ni nikdo. V odgovor so le še glasneje pokali in mu pravili o vrlinah svojih bičev. Žuničev Blažek pa je rekel:

„Hej, Tine, poglej gori na Koščakovo rebro, koliko je tam konopelj razprostrtih. One le tam na desni, ki so še rumene, niso za nič, ker se ne dajo dreti, one na sredi tudi še ne, a one na vrhu, tam čisto na vrhu, one črne — saj jih vidiš — one so dobre. Steci gori in si jih naberi. Kakih trideset tako debelih kakor so

one, ti jih bode dovolj. Če sam ne znaš plesti, ti ga spletem jaz, seveda mi bodeš dal zato nekoliko lakna.“

Res, gori na Koščakovem vrhu so se črnele konoplje. A kaj, ko so Koščakove in ne Slančeve. Tuje vzeti je pa greh, katerega se je bal storiti Tine kot pobožen deček, da ne bi žalil Boga.

Toda biti brez biča, to je hudo, če ga imajo vsi drugi. Čim bolj je mislil Tine na bič, tem bolj ga je pozelel, tem manj se mu je zdelo greh vzeti nekaj konopelj. Saj jih bode vzel samo trideset. No, to že ne more biti poseben greh, in vidi ga tudi ne nihče.

Nihče? — Ne.

Daleč na okoli ni nikogar razen njegovih tovarišev. Ti ga pa gotovo ne izdajo.

Hipoma se je pripasla njegova liska tik Koščakovega rebra. Sam ni vedel, kako se je to zgodilo, znal je le, da leže nekoliko korakov od njega konoplje... debele in črne. Če ima te, ima tudi bič.

Pik ... pok ... pok se je razlegalo od njegovih tovarišev, ki so bili malo bolj na strani pri svoji živini.

Da, bič mora imeti!

Ozrl se je okoli, če ga nikdo ne gleda.

Nikdo.

Skočil je dvakrat, trikrat, in konoplje so bile njegove. Sedaj pa le v stran, da ga kdo ne opazi.

Alo, liska naprej tja za ono grmovje! Tu za grmovjem bodem drl konoplje, da dobim dovolj lakna za jeden bič in še za Žuničevega Blažka, da mi ga splete.

Vsedel se je za grm in strl prvo konopljo. Oj, kako lepo, kako na dolgo so se drle. Od veselja je skočil pokoncu in zavpil: pik ... pok ... pika ... pok.

V tistem hipu je stopil izza grma Koščakov ded. Ogledaval je onkraj rebra žito in gredé pogledal konoplje. Z vrha rebra je pa zapazil Slančevega, kako jih je drl za grmom.

„Aha, ti si torej tisti nepridiprav, ki mi odnaša konoplje! Lepo ... lepo. Tak si torej, ti pridni, nedolžni Slančev Tinček. Čakaj, čakaj!“

In Koščakov ded je po Tinčetrovih ušesih pokal s svojo uvelo, suho roko: pik ... pok ... pika ... pok!

F. M.

